

Då kongl. may:tz
troo-mans,
öfwerstes och
sedermera
landz-höfdinges
öfwer ...

Rudeen, Torsten,

82 Aa 7 8

National Library
of Sweden

HORN, A.

1693

[Elmbladhska samlingen. 8.]

82 Aa 7:8.

(2:01811)

Då
Kongl. May: & Groo: Mans / Öfverstes och sedermera
Landz-Höfdinges öfver Wester-Bottn och Lappmarkerne /

Den HögWälborne Herres /

Herr N R B S D
M D R N S /

Friherres til Älminne / Herres til Kärkis / Nyttfålle /
Candola och Carona / etc. etc.

I Werranom Röde Bekamen

I Närwaro af en HögH-Förnåhm Försambling ledsagades
til sitt Swjlorum uthi Åbo Domkyrckia Anno 1693.
den 20. Januarii.

Das
Königliche Hof- und
Landes-Justiz-Departement
in Wien

Im Hof-Justiz-Departement

Erste Abteilung
Zweite Abteilung
Dritte Abteilung
Vierte Abteilung
Fünfte Abteilung
Sechste Abteilung
Siebente Abteilung
Achte Abteilung
Neunte Abteilung
Zehnte Abteilung

Im Hof-Justiz-Departement
in Wien

Erste Abteilung

Zweite Abteilung
Dritte Abteilung
Vierte Abteilung
Fünfte Abteilung
Sechste Abteilung
Siebente Abteilung
Achte Abteilung
Neunte Abteilung
Zehnte Abteilung

Så Färdkost har sin Wäg i wilde Wägen funnit/
Medh Lycka sig och Godz uhr Hassens Brede
wunnit;
Doch har ett Olyckz Fall moot Tankan off-
ta giordt

At han sin Undergång wid sielfwa Stranden spordt.
Så går thet: orkom wij så wijdt i Werlden hinna
At någon Hugnad moot wår Swett sig låter finna/
Så unnas of doch ej wår Frögd at nyttia gå
Förn Clotho klipper til och kortar af wår Trå.
Hög Adle Man/ hwars Kropp nu til sitt Öhsprung stundar
Dch til den långa Sömn sin ögon samman-blundar/
Jag twiflar mycket / om ej hwad jag redan talt
Dch ännu säja will / kan sannas om dig alt.
Du leder wäl titt Blod från en så wacker Stamma/
Den sielfwa Af-undn ej sig understår at skamma;
En Slächt / som med sin dygd och Trooheet wårswat har
I Swärlige det Beröm som aldrig Anda taar;
Doch har ej (som / ty wår / fast många wäder, sinte
Nog ofwas af sin Slächt / på den dhe slächtas inte)
Jag säger sådant har ej stägrat vpp ditt Mod/
Du höll det alt för Skam / om du ej sielf war god.
Ty har du listet af wår synda, Luste än supit
Dch ännu öfwer tig ej många Solar lupit/
Förn dygden / som i Brår och Mörker aldrig trifs /
Gaf at förstå den Eld / af dhen ditt Hierta drifs.
Du har med Lycka dig wid al dhe Stycken öfswat/
Som man din Blomster Öhr och Härkomst wårde pröfswat/
Dch samma Lycka förde til det som större war /
När ändelig Aldren tig til sådant kallat har.
Du har för Kjissens gagn bå Nöd och död bespottadt /
Dch / när det gullit an / en orädd Wårja blättadt:

Du

Du har med Swärd och Swett i Strid och Frid förtjänat
 Den Günst/ som Himlen dig hoos hwär och en förlänt.
 Dhen ERNTE har din Tienst så lättit sig behaga/
 At han och nyss för dig en Heder willat laga
 När han dig kallat har til Höfding af ett Lann;
 Men döden gör at du den Nåd ej nyttia kan.
 O Himmel/ märcker du hur Lyckan med oss spelar
 Som Lönnen först/ då man den ej kan äga/ delar?
 Som först. Men Gud förlät! jag har förmåtit talt.
 Jag weet: titt wijsa Råd har sådant alt befalt.
 Hos oss är Brist i alt hwad til wårt Nötte hörer/
 At sielsswa Mödans Löhn sin Möda med sig förer/
 Och ingen hafwa kan af sällheet någon smaaft
 Förn han med Gudars Gud får byggia under taaf.
 Högt sälla Ståhl/ du har den Boning redan innne/
 Och Gud sielf plånar platt alt Wärdzligt uhr titt Minne:
 Där stillas tit Beswär: där blir tin Möda lönt
 Medh Frögd/ som ingen hördt och intet öga rönt.
 Din Högwälborne Fru/ den Sorgen närmast rörer/
 Lär ställa sig til fredz när Hon titt Tilstånd hörer/
 Lär lindra til en deel sin här tils förde Grät.
 Och hwad uthrätta wij med all wär Grät och Lät?
 Hwad annat/ än at wij wär Lyfztid säfängt korta?
 Hwem Himblen tagit har/ den blir doch i sitt borta;
 Ty lämmen Sorg och Suck; men följoms til hans Griff/
 Och tächnom/ som oss bör/ i Marmor

Denna Skrift:

Här har nu Döden lagdt Her Arwid Horn i doftwa/
 Där han till Wärldzens Dwäll i Frid begärer softwa;
 På Sinnska Bottnen är hans Namn och dygd så kär/
 Dhe köpten gärna gån för hwad dem kärast är.

T. RUDEEN.

